Наша хата стоїть при широкій дорозі, що біжить між полями, а потім убігає в село.

Вбігла в село, але не спинилась, не перевела дух, не спочила.

Побігла далі. Поміж деревами й садами, городами й берегами. Під високими і низькими хмарами.

Біжить, біжить, біжить... Як річка. Тільки хвиль немає.

Стрибає через містки, обминає школу, клуб, щоб не нагнатися на них, вигинається на бігу, злітає вгору, спускається вниз невтомна дорога...

І вже на тому кінці села виринає. Як струмок з-під землі.

А з того кінця — далі й далі біжить дорога, теж між полями й через усі села, які зустріне, й через міста.

День і ніч біжить вона. І в дощ, і в спеку, в хуртовину.

Далека дорога в дороги!

Ото набачиться всього, все на світі взнає!

Вийду я з двору, стану край дороги й дивлюся, дивлюся.

Машини в хмарах куряви гудуть. Мотоцикли, мов заведені іграшки, сюди й туди сновигають. Трактори, як великі жуки, важко повзуть. Череда наче по воді пливе, корови рогами погойдують.

Усіх витримує, всіх на собі несе дорога.

Вийде мати — й до мене:

— Скільки ото можна стояти й дивитися — очі повидивляєшся, йди вже до хати.

— Зараз прийду,— відповідаю і стою собі як стояв.

Наді мною птахи на дротах сидять. Дроти гудуть. Хмари плавають у небі.

Вийде батько:

— Ти, голубе, вже, мабуть, себе стовпом придорожнім уявив?..

— Чому саме стовпом? — дивуюся.

— Бо стоїш над дорогою мов укопаний!

— Вже й постояти тут не можна! — з усіх сил намагаюся образитись, хоч це в мене зовсім не виходить.

— Та стій, стій, якщо тобі так гарно,— сміється батько,— але ж пилюки на тобі он уже тонни осіло. Води в ставку не вистачить, щоб усю відмити!

— Вистачить,— заспокоюю його, і він уже й не жене до хати.

Мабуть, він і сам постояв би тут і на все подивився, та нема йому коли. Бо прийде з роботи й починає майструвати. То дошки струже, й у нас на весь двір свіжо пахне деревиною. То штахетиком квітник обгороджує. То вулик новий складає. То корбу коло криниці прилаштовує, щоб легше було відро з водою витягати.

Такий у мене батько — завжди шукає собі роботу.

Не може він без роботи, а вона без нього. Може, й вона його шукає.

Робота, мабуть, як людина. Їй треба когось теж любити.

Батька любить робота, а мене дорога. Любить, щоб я отако при ній стояв. Начеб стережу її.

Он уже Яринка зі школи йде, несе повен портфель оцінок.

— Яри'! — гукаю.— Послухай, як дроти гудуть!..

Вона переходить дорогу й стає коло мене.

Очі заплющила, слухає.

— Ага,— каже,— гудуть. Наче в кіно.

— Порівняла! Ще краще, ніж у кіно!

— І зовсім не краще! Так само!

Хай буде так само. Яринка більше фільмів бачила. То, мабуть, і знає, що так само гудуть.

Над нами ластівка майнула. Щось у дзьобику понесла. Мабуть, їсти своїм дітям. Ото її робота — дітей годувати.

Вже летить ластівка назад. Сіла на дріт, подивилася на нас, на дорогу й задумалася: де б його ще харчів для дітей узяти?

А дроти гудуть, гудуть, їй підказують, щоб летіла до озера — там усе є, що ластівенятам треба. Скоро вони вже й самі туди полетять.

Отак під дротами, понад дорогою, понад машинами і хатами, понад полями і ліском. А там усяких птахів і бджіл зустрінуть коло гречки.

— Дощ буде,— каже Яринка.

— Як це ти знаєш?

— Дроти голосно гудуть.

— То й що?

— Мама завжди каже: "О, дроти гудуть на дощ!"

Дивлюся в небо, а там дощу не видно.

— Де він візьметься, той дощ?— кажу їй сердито.

— Буде! Буде! Побачиш, буде...

Тільки вона це сказала, як мені на голову впала крапля.

А потім дощ як сипоне, як залопоче краплями по дорозі — аж дроти притихли. І птахи поховалися. І ластівка, як чорна блискавка, змигнула в повітку.

Вбігли й ми в хату.

Вистромилися у розчинене вікно. А за ним дощ танцює, аж курява з дороги піднімається, аж листя на деревах пострибує. Аж соняхи головами похитують, наче маятники.

Оце дощ! Усім дощам — дощ!

Той дощ мені і приснився вночі. Такий прудкий пб дорозі летить, на всі боки краплями, наче просом, сипле... І щось говорить, говорить.

А дорога принишкла і слухає, слухає. Навіть спинилася й не біжить.

І на ній машини, трактори, мотоцикли — все позавмирало. Й череда стоїть тихесенько. Тільки роги в корів од дощу погойдуються. Та ще очі волого світяться.

...А потім я прокинувся. І зразу ж — до вікна.

Над дорогою вставало сонце.

Воно вставало й сипало на дорогу золотим дощем.

Такого я ще ніколи не бачив: малесенькі дощики кружеляли над дорогою і світилися. А від того вабливо світилася й дорога.

І мені подумалося, що як виросту, то обов'язково поїду по ній далеко-далеко. А потім повернуся додому й усім розкажу про те, що побачу.

Треба тільки потерпіти, доки підросту.